Ч. 158 Неділя 18 (30) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Опусти в податках безпосередних. — З мировоі конференциі. — Видумана телеґрама. — З анґлійского парляменту. — Французкий дипльомат о німецко-францускиx відносинах — Наглий суд в Білгороді.)

Wiener Abendpost оголосила табелю, з котроі показує ся, що дохід безпосередних податків особистих з р. 1898 вистане на признане опустів першоі степени в податках сталих, відтак на розділене трех міліонів зр. між поодинокі краі, а крім того на покрите часткове другоі степени опустів. З розділених між краі трех міліонів одержали: Австрия долішна 871.898 зр., Чехи 739.761 зр., Морава 306.000 зр., Стирия 166.237 зр., Галичина 378.883 зр., Буковина 42.801 зр.

На вчерашнім засіданю мировоі конференциі принято остаточно конвенцию о мирових судах з додатком що услівя, під якими держави, що не були на тій конференциі заступлені, будуть могли приступити до конвенциі, мають установити ся пізнійше тими державами, що підпишуть протоколи мировоі конференциі в Газі.

Перед якимсь часом розпустили францускі часописи вість, що цар вислав до кн. Наполеона телеґраму, в котрій бажає єму, щоби добив ся своіх прав, т. є. францускоro престола. Та вість викликала між Французами велике огірчене і негодоване. Отже на вчерашній нараді францускоro кабінету заявив мінїстер заграничних справ Делькасе, що вість та видумана, а зміст телеґрами уложений в Парижи.

В анґлійскій палаті послів говорено вчера о можливости війни з Трансвалем. Мінїстер Чемберлен заявив, що війна була би великим нещастєм і що треба всего уникати, що могло би шкодити мирному полагодженю непорозуміня. Однако він має надію, що Трансвальці зроблять Анґліі такі уступки, що згода буде можлива і обійде ся без війни.

Редактор „Нового Времени" говорив з якимсь визначним францускиm дипльоматом о теперішнім станї німецко францускиx відносин. Францускиі дипльомат сконстатував, що у Франциі звертають ся тепер в сторону Німеччини. Цїсар Вільгельм обіцяв попирати францускі пляни в Єгипті і вже вислав відповідну ноту до німецкого амбасадора в Царгороді з інструкцию, щоби той підпирав францускі інтереси. Анґльофільску партию в Парижи приперла дипльоматия німецка цілком до стіни. Надіють ся, що в найблизшім часі прийде між Франциєю і Німеччиною до порозуміня в справах кольоніяльноі полїтики, котре також для Німеччини принесе великі користи. На всякий случай францускиі мінїстер заграничних справ дуже пильно працює в тім напрямі. Можлива річ, що порозуміне в кольоніяльних справах буде лише пробою і в дальших наслідках доведе до ще дальшого і поважнїйшого порозуміня. При тім францускиі дипльомат не уважає за річ неможливу, що поволи витворить ся новий тридержавний союз зложений з Росиі, Німеччини і Франциі. Теперішнє роздразнене Французів против Росиі з причини Фашоди є лиш проминаючим з'явиском і оно не потрафить серіозно захитати симпатиі Французів до Росиі.

Наглий суд в Білграді — як доносять урядові сербскі часописи — розпічне розправу против виновників замаху на Миляна за 10 днів. О розправі будуть видавати ся щоденно справоздания. — Суд воєнний, котрий має розглядати і вести розправу в справі замаху підлягає приказам Миляна яко головного команданта сербских войск.

Новинки.

Львів дня 29-го липня 1899.

— **Устні іспити зрілости** розпічнуть ся: А) в ґімназиях краківских поправки: в ґімназиі сьв. Анни 18, а сьв. Яцка 19 вересня. цілі і поправки в третій ґімназиі краківскій 20 вересня, поправки і цілі в львівскій ґімназиі рускій дня 19, в німецкій 13, в четвертій в I-ім відділі поправки 15, в четвертій в II ім відділі цілі 18 вересня; Б) в школі реальній краківскій дня 19, а в львівскій 25 вересня. — Абітурієнти, що мають складати поправки у Львові, мусять зголосити ся в дирекциях дотичних ґімназий найдальше до дня 3 вересня.

8)

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Крістияна Ельстера).

(Дальше).

— А она, чи знає она о вашій любови?— спитав я Айнара.

— Ні, ні, то я таки задержав в тайнї.... не зрадив ій того ні одним словом.... але як занедужав хлопець пастора, я побачив, який я слабий; мені було тужно за нею, і колиб я був еі тоді стрітив..., Але тепер я вже рішив ся. Відкину предложене, аби обняти роботу при будові нових доріг. Стану місионарем і виіду з краю.

— А она — або ви знаєте, чи она — не любить вас?

— Якби она могла? Когось такого як мене? Як би я гадав щось такого, не бувбим ніколи в силі уникати еі, навіть тепер! — він нагле зірвав ся, ударив рукою в стіл і крикнув:

— Того не стерплю, аби она може вийшла за пастора!.... я.... — Почав скоро ходити по комнаті. Я бачив, як в нім будило ся чим раз більше підозріне; єго добрі наміри покинути еі раз на все хитали ся очевидячки дуже.

Мені було ніяково. Насамперед відчував я немов зраду з моєі сторони слухати єго, коли я сам — але не лиш то одно. Я боляв ся чогось нового. Пригадав собі на деякі подробиці, о яких она оповідала мені ще з часів, як они жили колись з молодим інжиніром в сусїдстві. Я нагадав собі тепер, яке дивнє було еі лице заедно, коли я оповідав еі о Айнарі і поодинокі слова, що ій тоді вирвали ся. Навіть еі охота до технічних наук була для мене підозріна. Чи она не ждала лиш на одно слово з єго сторони? Чи не працала ся она з ним і з іх спільними споминами тоді, як отець так тяжко занедужав?

Я чув потребу відійти, аби не бути довше повірником того чоловіка.

Він сів, і задумавши ся, дивив ся перед себе. Боре ся з собою, аби на щось рішити ся, погадав я. Нараз підняв голову.

— Зробите мені одну прислугу? Передасте ій вістку від мене?

Я перебив: Ні, не хочу. В тій справі не можете мене вибирати на свого повірника. Я й не повинен був вас слухати.

Він поглянув на мене недовірчиво. Я задумав ся. Чому властиво не мав би я бути єго післанцем? Чогож я міг більше хотіти, як рішеня, кроку, котрий би зробив конець тому неспокоєви, який мене мучив.

— А щож ви хочете? — спитав я.

— Передати ій лист.

— Добре, передам.

Я замовив човно і відіхав назад на острів. В домі дозорця було всьо тихо, як перед тим; але я дізнав ся, що єму ліпше.

Лист передав я одній з молодших сестер і пішов на прохід, стараючи ся витолкувати собі, чого властиво хочу. Я не міг сам з собою погодити ся.

Я почав собі уявляти всячину, гадав о житю кольоніста в праліcах Америки, словом, я був так безглуздий, як лиш може бути бувший редактор і початкуючий дипльомат. Кілька днів пізнїйше блукав ся я як звичайно вже вчасним ранком по полях острова. Вертаючи ішов я стежкою, що вела вздовж берега і коли я вийшов на один скрут, звідки видно було дім дозорця, побачив я якусь женщину, що ішла против мене. То була моя господиня. Вже еі одяг вказував на то, що ій приключило ся щось незвичайного. Виглядала як чоловік, що мусить в ночи утікати з горіючоі хати. Не мала часу надіти на себе кафтаник і перекинула через плечі лиш шаль. З під хустки завязаноі на голові виглядало розторгане волосє. Єі лице було червоне, очи глядїли дико; очевидячки була в найбільшім зворушеню. Деколи задержувала ся і рвала цьвіти, або дивила ся на воду.

— Проходжуєте ся? — спитав я вічливо.

Она подивила ся на мене, немов би мене не знала, усьміхнула ся без думки, показала мені нарвані цьвіти і почала плести веліякі дурниці о своій молодости. І тоді рвала она цьвіти, коли ій було тяжко. Від часу до часу судорожно сьміяла ся.

— То страшно, страшно! — скрикнула вкінци і я пізнав з того, що она наближає ся до властивоі річи. — Я еі виховала як дитину. То страшно, то невдячно.

Я старав ся еі потішити. Нагле з страхом в голосі відозвала ся:

— Ах, я бою ся, що она втратит о розум.

— **Сегорічні маневри** львівского корпуса зачнуть ся дня 23 серпня і потягнуть ся до 7 н. ст. вересня. Вправи бриґади будуть відбувати ся в околицях Ожидова, Заболотець, Пеняк і Підкаменя, а вправи дивизії в околици Підкаменя, Пеняк і Ратица. Кінцеві маневри при участи всіх полків піхоти, кінноти і артилерії XI. корпуса відбудуть ся 6 і 7 вересня в околицях Золочева, по чім всі полки вернуть ся до своїх місць стаціонованя.

— **Зміна ґарнізону.** Батерия 4 з 31 пол. дивизії артилерії має бути перенесена по маневрах зі Львова до Станиславова, а на її місце має прийти до Львова батерия 3 полку.

— **Перенесенє тіла.** На городецкім кладовищи у Львові спочиває тіло барона Йосифа Штуттергайма, головного команданта войск в Галичині в р. 1831. Він умер разом з женою на холеру, котра тоді так сильно лютила ся у Львові, що поза містом удержувано кільканайцять бараків, де доглядано недужих. Обоє лежать під одним памятником, близько винішшого заведеня для невилічимих ім. Біліньского. На той памятник звернув увагу бл. п. ґен. Шуленбурґ, бувший командант 11 корпуса у Львові, а видячи, що памятник занедбаний і опущений, зробив донесенє до міністерства війни і зажадав кредиту на перенесенє тіла Штуттергайма і его жени на личаківске кладовище. Міністерство увзглядило то внесенє тим радше, що назвище того ґенерала Штуттергайма звістне в історії воєнній Австриї. Именно визначив ся ґен. Штуттергайм в битві під Асперн, в 1809 р., де доводив 9-тим (стрийским) полком піхоти; також в 1814 році визначив ся покійник в наполеоньских війнах. Єго похорон відбув ся 1834 р. з великою парадою войсковою. Пушочні сальви давала артилерия, уставлена батериями на горбах поза Пелчиньским ставом. З подібною войсковою парадою має бути і тепер устроєний похорон Штуттергайма, а именно дня 7 серпня с. р. Тіло буде зложене в умисно вибудованім гробівци коло гробу небіжчика ґен. Шуленбурґа.

— **Російский бальон** з двома офіцирами упав дня 26 с. м. в Маґерові коло Рави рускої. Були се офіцири Петро Петрович Томиловский і Євгений Александрович Російский. Внесли ся они на бальоні „Версаль" дня 26 с. м. о 9 год. рано з Модлина, а того самого дня о 8 годині 15 мінут по 11-годиннім воздухоплаваню опав бальон в Маґерові, відбувши дорогу около 300 кільометрів. Подорожні вийшли щасливо зі свого „воздушного коня", а громада селян з цікавостию приглядала ся чужим, незнаним гостям, що впали з воздуха. Один з подорожних зажартував собі, висипуючи пісок з мішочків, сказав: „Привезлисьмо вам нашої землі!" і цікаві видції кинули ся дивитись. Хитрий Москаль, але й Маґерівці не в тімя биті на вид російского дарунку закликали: „Дурний, та то такий пісок, як і у нас!" Були між Маґерівцями навіть такі мудреці, що казали, що один з офіцирів є сам — цар. Вкінци дістали золоту 5-рублівку і помогли зложити бальон, а відтак офіцири в товаристві жандармів від'їхали до Рави.

— **Відозва виділу „Руского товариства педаґоґічного.** „В чиїх руках керма виховання молодежи, того будучність". Сю гадку поклали всі народи просьвічені основою своїх змагань, котрих мегою є забезпечити собі повагу і пошанованє посеред людскої суспільности, сю правду підносять они вписану на народній хоругві в гору, щоби загріти і одушевити серце до завзятої оборони свого найдорожшого права, на котрім росте їх будучність, коли появить ся хоч би найменша хмарка, що могла би закрити їх ясний народний горизонт. На сторожи сих основних народних інтересів стоїть всюди Товариство педаґоґічне, а до підмоги єму повинен бути готовим цілий нарід. Виділ руского Товариства педаґоґічного, перенятий повною сьвідомостию своїх обовязків і щирою готовостию праці для загального добра, хотячи совістно сповняти повірене єму діло, отворив, як вже відомо, першу руску дівочу школу для дівчат, а тепер, знаючи також, як то тяжко приходить нераз руским родичам найти у Львові відповідне мешканє для своїх доньок, приступив до отвореня в вересни сего року дівочого інститута. В тій цїли вибрав по мысли статута комітет, до котрого належать: Вп. Едвард Харкевич, дир. ґім. яко голова; Вп. п. Герміна Шухевичева, яко директорка економічна; Вп. п. Мария Лїсецка, яко директорка наукова; Вп. о. сов. Гузар Евгений, яко сьвященик; Вп. п. др. Софія Морачевска, яко лікар; Вп. др. Стефан Федак, яко дорадник правний, і Вп. п. Юлїя Танчаковска, яко настоятелька інститута. Тому осьмілюємо ся відозвати до Вас Вп. Родимці з вірою в велику вагу народної ідеї, котру заступати нам поручено, се є оборони наших найбільших скарбів — нашої мови, історії, наших прадідних звичаїв, словом нашого народного духа на поли шкільництва — і в імени тої ідеї надіємо, що не відкажете нам Вашої помочи через придбанє вихованиць до дівочого інститута.

(Покликуючись на оповіщене що-до близших условій принятя, просимо подання надсилати до 10 ого н. ст. серпня 1899, на руки Вп. п. Герміни Шухевичевої, директорки економічної інституту, ул. Собіщина, ч. 7). — Від виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

— **Прогулька до Гребенова коло Сколього.** Члени товариства руских ремісників „Зоря" у Львові враз з членами „Міщаньскої Бесїди" в Стрию, „Зорі" в Дрогобичи і „Зорі" в Самборі урядкують в неділю 6-го н. ст. серпня спільну прогульку в Карпати, а то до Гребенова. Зоряне львівскі від'їздять зі Львова в неділю рано перед семою годиною (після львівского часу) а зі Стрия о девятій разом з прочими участниками до Гребенова. Львовяне можуть користати з білетів зелізничих т. зв. для туристів по обниженій цїні. В инших стациях з таких білетів користати не можна, хиба як би зібрало ся 50 участників з одної стациї.

— **Сьмішна помилка.** Померший недавно в Вацові на Угорщині епископ Шустер, бувши раз у Відни, записав ся в книзі готелевій: Bischof Constantin Schuster aus Waitzen. Урядник готелю, що вів книгу прибувших гостий, знаючи, що епископ є Мадяром, а на Угорщині є звичай писати вперед імя родове а потім імя хрестне, написав в книзі гостей: Constantin Bischof, Schuster aus Waitzen.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Друге жниво. В теплійших сторонах, де осінь буває лагідна і мірно вогка, можна часто по озимім збіжу мати на тім самім поли ще й друге жниво, але до того треба вибирати такі ростини, котрі можна сїяти на стерню, а котрих можна всїляко ужити. До таких ростин належать ті, що борзо ростуть і розвивають ся, як н. пр. ріпак, вика, горох, і ин. Тогди має ся однаковий хосен з того, чи ті ростини призначує ся на пашу, чи на зелений гній, чи на збірку насіння. Навіть не потреба наперед означати, до чого має ся ужити тих ростин. Хто постановить собі, що має сіяти ростини на зелений гній, має в осени таку масу зелених ростин, що не може всего згодувати. Але як у всіх змінах господарства, так і при заводженю зеленого погною, треба вже ціле господарство відповідно до того вести. Хто то зробить, побачить, що можна обсївати стерню і мати друге жниво навіть серед таких обставин, які доси уважало ся недогідними.

Я просив о поясненє, але то викликало лиш на ново судорожний плач, збиранє цьвітів, самоубийчий погляд і крик розпуки: Ох, геть, геть!

Ми вернули. Она поволи успокоювала ся і коли забула ся, вимкнулись їй слова:

— I така добра партия.

Мене немов би перейшов електричний ток. Правду кажучи, доси я мало брав участи в її болю; але на ті слова зробило ся мені горячо. Я просив, аби сказала що стало ся, але дармо. Сльози, спомини молодости і блудний погляд були її одиною відповідию; при тім бурмотїла заєдно:

— Геть, геть звідси!

Чим близше ми підходили до дому, тим дивнійша була она і неспокійнійша. То немов божевільна збігала з дороги, то присідала, закривала лице руками і цілком розбурила волосє. Від часу до часу повтаряла:

— Ах, не лишайте мене, не лишайте мене самої!

Напротив нас вийшли „малі дівчата". Наполохані тим, що не застали матери в її комнаті, вийшли, аби її шукати. На їх питаня, де була, відповідала моя господиня лиш невиразними звуками; але її рухи і вид лиця зраджували, як близько смерти була она і що лиш моїй присутности і рішучости мають завдячувати, що она не відобрала собі житя. Коли прийшла до комнати, упала зімліла на землю. Подано чим скорше води і каплї, почім она прийшла до себе і успокоїла ся. Она лиш дивила ся блудними очима перед себе.

Я вийшов з комнати. На подвірю стрітив я капітана і оповів єму о тім, що діє ся з господинею.

— Она все дістає такі напади, як що не иде по її волї — сказав капітан.

— Але щож стало ся? — спитав я.

— Що стало ся? Ги, ги! Ви не знаєте? Юлїя спротивила ся „волї Божій!"

— Юлїя....

— Дала пасторови гарбуза — ги, ги!

Менї було би неможливо сказати докладно, що в тій хвили у мнї діяло ся. На всякий спосіб заволоділи мною дивні чувства. Я чув як кров ударила менї до голови, здавалось менї, немов би хто повідомив мене в тій хвили, що я став славним на весь сьвіт чоловіком, а вкінци наповнило мене чувство невисказаної вдячности за щось, чого я не міг назвати.

Я лишив капітана і пішов на прохід не знаючи сам, що зі мною діє ся. Менї вдавало ся часами, що хтось побіч мене іде, я чув навіть теплий воздух коло себе, чув солодкий сьміх і з кождим разом, коли сьміх роздавав ся, менї робило ся горячо.

Вкінци удалось менї успокоїти ся. Отже она устояла ся перед покусою. Чи мої слова, сказані до неї того вечера, коли її отець занедужав, мали який вплив на то? Чи то мало значити, що она справді — що я міг надіяти ся? Та гадка цілком мною заволоділа. Я був готовий на всьо; покидав мої навички, приятелів, мої добрі вигляди; дипльомат був в найбільшій небезпечности. Коло полудня вернув я до дому. В комнаті заносило камфоровими каплями і як то водило ся вже від довшого часу, при обіді показала ся лиш одна з молодших сестер.

Пообідавши пішов я до своєї комнати, закурив циґаро і положив ся на софу та взяв в руки книжку. Я не міг читати і пробовав спати, однако на дармо. Мій неспокій збільшав ся. Я мусів вийти, мусів шукати товариства, аби щось близшого довідати ся о тім, що стало ся.

На долині не найшов я нікого — всюди як найбільша тишина, лиш деколи доніс ся легкий відголос кроків. Аби убити час, свистав я якусь пісоньку канаркови і бавив ся з котом; однако ніхто не показував ся і я вернув назад до моєї комнати. Зараз потім побачив я через вікно Юлїю, в капелюсі і в намітці, як виходила з дому і ішла над море. Ще не дійшла до берега, як я вже був коло неї.

— Прецї раз показали ся, панно Юлїє. Я вже гадав, що вас не побачу.

Она усьміхнула ся і почервоніла.

— I менї видає ся вже за довго, від коли ми послїдний раз бачили ся.

— Тїшить мене то — отже ви не цілком забули на мене.

— Нї, я часто о вас думала.

— Справдї?

Она почала відвязувати човно. Я помагав їй і спитав:

— Куди поїдете?

— До крамарки.

Я попросив, аби позволила провести себе Она спершу надумувала ся, відтак кивнула головою і ми поїхали.

Коли я веслував, сиділа напротив мене і з вдоволенєм розглядала ся. Була блїдша як звичайно, але весела. Коли ми вже були в половинї дороги, она глубоко відотхнула і сказала:

— Як тут хорошо і який сьвіжий воздух.

Я задержав весло і опер ся на нїм. Море лежало гладке як зеркало, его легкі филї були

— Іванове жито есть то род жита, котре рідко, але рано засіяне, розрастае ся ліпше а дае довшу солому, та довший колос, як звичайне, але потребуе добре згноеної землі і догідного положеня, бо в противнім случаю вимерзае і зводить ся. Іванове жито сїе ся звичайно в липни. Коли сїе ся его на пашу, то робить ся найліпше мішанку з 20 до 25 кільо іванового жита, 20 до 25 кільо вівса і 7·5 до 8 кільо гречки на морґ. Коли же сїе ся его пізнїйше, в серпни або в вересни, то ліпше посіяти 25 до 30 кільо самого іванового жита, щоби оно могло добре розрости ся і дати в осени добру пашу. Іванове жито відзначае ся тим, що оно майже нїколи не хибне а приморозки в тім часї, коли оно цвите, не так ему шкодять, як звичайному житу. Оно удае ся і на легких землях, але в такім случаю не можна вже рахувати на зелену пашу. В новійших часах пішов звичай сїяти іванове жито з косматою викою або т. зв. воробячкою. Тота мішанка, вчасно засїяна, дае вже в осени першу косовицю зеленої паші, а відтак з весни другу, але в такім случаю видаток зерна буває очевидно слабший.

— Чому обпадають недоспілі яблока і грушки? То не вітер обтрясае недоспілі яблока і грушки, але по найбільшій части причиною того есть „червак“ а по правді усениця нотилика, званого яблівцем. Мотилик той лїтае при кінци мая, в червни і на початку липня, а самичка зносить червонаві яечка поодиноко на недоспілі яблочка і грушки. В десять днів опісля вилазять з тих яечок усеници, котрі вертять діру в овочи і вгризають ся аж до самого зернятника, бо головно живлять ся зернятами. Ще заким продіравлений овоч спаде з дерева, спускае ся усениця на паутинці, котру собі пряде, з овоча на землю, а відтак лїзе на дерево, щоби там де під корою перемінити ся в куклу. Часом вже в липни вилазять з кукли нові мотилики, котрі опісля зносять так само яечка на позісталі ще здорові овочі. Яким способом можна позбути ся сего шкідника, показуе ся вже з цїлого его способу житя. Червиві овочі легко відпадають і їх треба пильно визбирувати, бо в них знаходять ся черваки. Усеничкам яблівця не треба дозволити вилазити на дерево; длятого в липни треба пні дерев обвязати пасками паперу намащеного липом брумата, на котрий они ловлять ся. Лип той повинен бути густий і его треба часто відновляти.

Всячина господарска.

— Як ловити дощівку до підливаня. Кому треба до города богато води, а нема еї близько, то й повинен ловити дощівку, що очевидно лиш тогди надае ся добре, коли під кришою есть ринва. Під соломяну стріху можна повісити деревляний жолібець, зроблений із двох довгих а вузких дощок, в котрий зі стріхи збігала би дощівка. Під такий жолібець або під ринву ставить ся бочку (н. пр. бочку з нафти, котру можна дешево купити), коло тої другу, коло другої третю і четверту. Всї ті бочки сполучае ся в горі з собою відповідними рурками, Дощівка ловить ся в першу бочку, а коли та вже повна, виплывае з неї руркою до другої, опісля з другої до третої, і так можна наловити кілька бочок дощівки.

— Щоби церату відсьвіжити, треба розтопити 5 ґрамів чистого воску і влляти до него тілько терпентини, щоби та его лиш закрила. Тогди треба церату добре витерти чистим і сухим платком, вмочити кусень фляне́лї в повисшу мішанину і натерти добре церату а відтак сухим платком так витерти, щоби сьвітила ся.

— Коняк з вишень. Треба розтерти 2 кільо вишень, додати до того 2 лїтри чистого спірітусу (95 процентового) і 2 лїтри коняку та поставити в бутли на кілька місяців, щоби натягав. Відтак треба ту мішанину видушити і перецїдити, заварити пів кільо цукру з водою на сируп і засолодити. Вишневий коняк особливо змішаний з водою дае дуже приятний напиток.

Переписка господарска.

П. К. в Зар.: До значеня качок і взагалї водного дробу можна би ужити хиба якої олійної краски. Иншого способу не знаемо. — Фацелїї приймили ся, але далеко не такі красні, як Ваші з ґрунту.

Волод. Краш. в Богород.: Причиною, що теля лиже стїну, есть хороба т. зв. лизачка, котрої знов та причина, що теляткови брак в поживі тих складових частий, які потрібні для его костий именно же брак вапна і фосфору. Недуга та може довести до того, що худобині будуть пукати і ломити ся кости. Такій худобинї треба давати до паші попелу з костий з солию, або кістяної муки або фосфорокислого вапна 25 до 50 ґрамів на день. Дуже добре есть живити телятко горохом і вівсом.

Лїтература господарска.

— Th. Merk's Vollst. Handbuch der prakt. Haustierheilkunde, bearbeitet von L. Hoffmann. Цїна 4 марки 20 фен. (2 зр. 60 кр.) Книжка ся дуже добра, бо не лиш поучае кождого в легкий спосіб, як лїчити зьвірята, але й подае як зробити собі домашну аптику.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 28-го липня: Пшениця 9·— до 9·25 зр.; жито 6·20 до 6·50; овес 5·80 до 6·20; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 9·50; вика 4·50 до 4·75; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·50 до 4·70; гречка 7·50 до 7.75; конюшина червона —·— —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·80 до 6·—; хміль 65·— до 75·— ріпак 10·50 до 11·—

— **Цїна волів у Львові.** На торзї дня 26 липня плачено за воли пересїчної живої ваги 400 до 500 кільо по 28 до 32 зр. За корови пересїч. живої ваги по 23 до 29 зр. За бугаї пересїч. живої ваги 400 до 600 кільо по 26 до 30 зр. — Мясо в різници: передне по 44 до 52 кр.; задне по 44 до 48 за кільо.

— **Цїна телят, безрог і овець на заріз:** На торг до Відня привезено дня 27 липня 3079 штук телят, 2151 штук живих а 773 штук патрошених безрог, 190 штук патрошених овець і 210 ягнят. За патрошені телята плачено по 34 до 56 кр., за живі 25 до 34 кр., за ліпші 36 до 45 кр.; за найліпші по 46 до 52 кр. — За молоді безроги 34 до 43 кр., за патрошені тяжкі 46 до 52 кр., за підсвинки 46 до 54 кр. За патрошені вівці 38 до 44 кр. за кільо. Пара ягнят по 4 до 12 зр.

Цїна продуктів на торзї у Відни. Від дня 22-го до 25-го липня привезено на торг 340.000 штук яець і около 2.500 кільо масла. Продавано: Найліпших 41 до 43 штук, плїхших 43 —45 штук за 1 зр. Масло найліпше столове по 1 зр. 20 кр. до 1 зр. 30., масло з села по 1 зр. 10 кр. — 1 зр. 20 кр., звичайне масло торгове по 90 кр. до 1.10 зр.; сьвіжий сир по 24—28 кр. за кільо.

Ледве замітні. То було небезпечне положене. Я чув, що надійшла рішуча хвиля, в котрій мусїло щось стати ся. Признаю ся, що мое серце тремтїло і що ще нїколи не видавсь я собі таким маленьким.

Я поруших веслом, але човно стояло на місци. Не підносячи очий почав я говорити. Оповів їй як бояв ся о неї, коли она була при недужій дитинї і як я тоді, перший раз в житю, почув, що есть щось, що мене близько обходило, і то так дуже, що щасте вандруючого чоловіка, що доси було найбільше для мене, стало менї байдужим. Я маю найбільшу охоту, чимсь стати: купцем, кольоністом, членом добродїйних товариств, а то всьо лиш задля неї.

Коли ще я говорив, почав мимохіть сильно веслувати; цїлий мій неспокій перейшов в руки. Човно летїло як стріла наперед і ми були вже коло берега.

Я ще не подивив ся на неї, але коли вже не мав що говорити, мусїв підвести очи.

Она сиділа зі спущеною головою і дивила ся на дно човна. Я не бачив еї лиця, але мимо того почув, що від сеї стати віе на мене холодом. Нагле аж мороз перейшов по мнї і я видавсь собі дурним, страшенно дурним.

Она анї не змінила постави, нї не сказала слова, доки човно не добило до берега. Відтак поглянула на мене, усьміхнула ся, як того вечера, коли застала мене, як я дивив ся на еї одіж, потрясла головою і сказала:

— І ви щось такого говорите людинї — з такими руками? Пригадуете собі, як я вам їх перший раз показала, з слїдами моеї роботи у крамарки? Ви тоді жахнули ся, я то бачила. Вам видало ся то неприемним і простим. І колись ви відкрили би у мнї ще більше простого, як на моїх руках. Ви мене не знаете і милите ся що-до себе самого, коли гадаете, що могли би зі мною видержати.

— Вискочила на берег і легко почервонївши, додала:

— А навіть хоч би не ті чорні руки, то я не могла би —

В тій хвили поглянув я случайно на острів. На горбку за домом крамарки стояв високий мужчина та дивив ся на нас. То був інжинїр. Загадка була розвязана. Таки він! Не то, що я їй сказав, лише то що він їй написав в листі, який я сам привіз, рішило справу.

— Розумію — шепнув я. — Там на горі стоїть хтось, що жде на вас. Бувайте здорові!

Я завернув човно. Она дивила ся ще хвилю за мною. Відтак поволи пішла під гору.

Поволи вертав я назад. Як тисячі инших фантастів виїхав і я шукати раю і так само як всї мої товариші недолї дожив того, що мій корабель розбив ся я на цїлком звичайнім, щоденнім березї, на цїлком ввичайнім каміню. На гадку о тім видалось менї нараз цїле житє порожним, бідним і зимним. А однако — глибоко в моїй души ворушило ся щось з мого попередного я — з вандрівника, що лиш без оков щасливий, з тої циганьскої вдачі, котрій осїле житє з его обмеженями і обовязками противне і менї шепнув якийсь голос.

— Ти свобідний! Дипльомат уратований! А щасте?

(Конець буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 липня. Міністер ґр. Ґолуховский прийде нинї до Парижа вертаючи з Вітель до Відня.

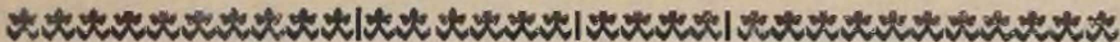
Білгород 29 липня. Королї Александер і Милян не приймили на авдиенциї бувшого сербского посла в Петербурзї ґен. Саву Ґруича.

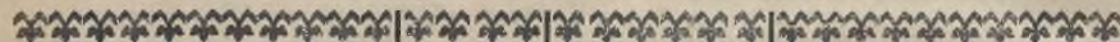
Цетинїя 29 липня. Кн. Мекленбурґску Юту, повитано з великим торжеством і одушевленем. Місто і доохрестні гори були ілюміновані.

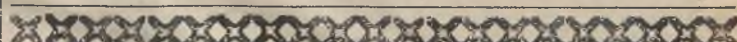
Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житепиcи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займае 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).